

Arrest

nr. 49 298 van 11 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat T. OP DE BEECK en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 15 december 1999 het Rijk binnen en diende op 22 december 1999 een asielaanvraag in. Op 6 januari 2005 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen die werd vernietigd op 12 september 2008 bij arrest nr. 15.859 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 3 maart 2010 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing genomen, nl. tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Mogadishu en te behoren tot de Majerteen-clan (< Darod). U werd geboren te Galckayo (Puntland), uw ouders stierven toen u nog zeer jong was en sinds 1980 woonde u in Mogadishu. Net zoals vele andere weeskinderen werd u op school gerekruteerd door de toenmalige heersende partij ‘Somali Revolutionary Socialist Party’ (SRSP) om het leger te vervoegen. Sinds 1983 was u werkzaam bij het leger, meer bepaald bij de

ationale veiligheidsdienst 'NSS' (National Security Service). U oefende diverse functies uit waaronder inspecteur en geheim agent. U was verantwoordelijk voor de arrestatie van oppositieleiden die overgeleverd werden aan het departement dat instond voor folterpraktijken. Toen de oorlog uitbrak verliet u net zoals vele andere leden van de Darod-clan Mogadishu en verhuisde u naar Kismayo. In januari 1991 werd het bewind van president Siad Barre omvergeworpen en brak een strijd los tussen rivaliserende groeperingen. In 1991 werd u lid van de rebellenbeweging SPM (Somali Patriotic Movement) meer bepaald van de factie SSDF (Somali Salvation Democratic Front) die geleid werd door uw clangenoot Mohamed Said Hersi Morgan (Majerteen < Darod). Deze laatste is een schoonzoon van Siad Barre en was tijdens het Barre-regime ondermeer Minister van Defensie en opperbevelhebber van het leger SNA. Om uw eigen veiligheid te verzekeren, vervoegde u deze rebellenbeweging die bestond uit leden van uw clan. Jullie bevochten de rebellen van het USC (United Somali Congress), de Ogaden, de Marehaan maar vooral de Hawiye. Gewoonlijk was u woonachtig op de rebellenbasis te Kismayo. Bij het SSDF was u 2de in rang bij de verantwoordelijken voor de veiligheid. Uw taken bestonden uit het bespioneren van de vijand en het ter orde roepen van uw eigen SSDF-rebellen die zich bezondigden aan extreem geweld tegen onschuldige burgers. U organiseerde bovendien vergaderingen en begaf zich vaak naar het front alwaar u de wapens hanteerde. In 1991 raakte u te Kamasuma gewond wanneer u zich in een technical bevond en beschoten werd door het USC. U werd naar het Qiilmo Waaye-hotel gebracht voor verzorging en vervolgens naar het algemeen ziekenhuis te Kismayo. Na 15 dagen keerde u terug naar de rebellenbasis te Kismayo. In 1991 raakte u een tweede maal gewond wanneer een kogel een schampwonde aan uw zij veroorzaakte. In 1992 of 1993 werd u tijdens een gevecht met het USC in de nek geschoten. De kogel in uw nek is nog steeds aanwezig. In juni 1999 werd uw rebellengroep verjaagd uit Mogadishu door het USC. Jullie hergroepeerden de rebellengroep aan de grens met Kenia, ondermeer in Hosungu. U, uw superieur en vele hoge officiële kenden op dat ogenblik, in juni 1999, een probleem met jullie leider Morgan. In juni 1999 vertelden jullie op een vergadering voor het eerst tegen Morgan dat u niet meer akkoord ging met hem. Jullie waren voorstander van het wijzigen van de strategie gezien jullie grote verliezen geleden hadden, moe waren en niet meer over geld beschikten. Bovendien wilden jullie deelnemen aan de vredesbesprekingen in tegenstelling tot Morgan en verweten jullie Morgan het buitenlandse geld voor de troepen in zijn eentje op te souperen. Uw visie werd gedeeltelijk geïnspireerd door uw broer Hasan en uw neef Yasiin Ali die door uw subclan gekozen waren als onderhandelaars met de ugaas en sultans van andere clans. Historisch gezien kwam u uit een belangrijke familie die steeds de sultan van de subclan voortbracht. Morgan wilde ondanks de grote verliezen echter opnieuw een poging ondernemen om Kismayo in handen te krijgen. Het conflict met Morgan verergerde en u vreesde vogelvrij verklaard te zullen worden. U hoorde daarenboven van Abdi Barre, iemand die tot de dichte entourage van Morgan behoorde, dat Morgan van plan was zijn afvallige getrouwen een kopje kleiner te maken. In september 1999 ontvluchtte u Hosungu en u reisde naar de grensplaats Garisa in Kenia. U werd gearresteerd door de Keniaanse politie omdat u er illegaal verbleef en bracht 7 dagen in de gevangenis door. Nadat u de politie smeergeld betaalde, werd u vrijgelaten. U reisde verder naar de Keniaanse hoofdstad Nairobi. Begin december 1999, vermoedelijk op 10 december 1999, nam u een vliegtuig van een vermoedelijk Italiaanse maatschappij en u reisde naar Italië. Via Parijs (Frankrijk) reisde u naar België alwaar u op 12 december 1999 arriveerde. U vroeg asiel aan op 22 december 1999.

Op 6 januari 2005 nam de Commissaris-generaal in uw hoofd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. U diende tegen deze beslissing op 27 januari 2005 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RVV). Bij arrest van 12 september 2008 vernietigde de RVV met toepassing van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, de beslissing van de Commissaris-generaal bij gebrek aan actuele landeninformatie of andere nuttige informatie voor de beoordeling van de gegrondheid van uw actuele vrees. U werd vervolgens door de Commissaris-generaal opnieuw opgeroepen voor een bijkomend gehoor.

B. Motivering

INSLUITING

Uw gedetailleerde en coherente relaas laat toe geloof te hechten aan uw verschillende verklaringen voor de diverse Belgische asielinstanties. Uw Somalische nationaliteit wordt niet in twijfel getrokken en wordt gestaafd door uw verklaringen hieromtrent tijdens het gehoor in dringend beroep (dd. 19 juni 2000) en tijdens het gehoor ten gronde (dd. 25 augustus 2004) alsook door de door u voorgelegde documenten, namelijk: uw Somalische paspoort uitgegeven dd. 19 december 1994 door de Somalische ambassade te Nairobi en een nationaliteitsattest van de Somalische humanitaire organisatie 'Badbaado' uitgegeven dd. 29 mei 2000 te Brussel, België. De door u aangehaalde gebeurtenissen en ervaringen binnen de NSS, SPM en SSDF zijn terug te vinden in documentatie waarover het Commissariaat-

generaal beschikt (zie informatie in het administratief dossier op het Commissariaat-generaal vanwege onder meer Human Rights Watch (HRW); Amnesty International (AI); Integrated Regional Information Networks (IRIN), British Broadcasting Company (BBC)).

Wat betreft de door u aangehaalde vrees voor vervolging omwille van uw functies en activiteiten binnen de NSS en de SRSP vóór 1991, oordeelde de RVV bij arrest van 12 september 2008 uitdrukkelijk dat u niet aannemelijk maakt dermate in de publieke aandacht te hebben gestaan dat u hiervoor persoonlijk zal worden afgerekend. U herhaalde weliswaar dat voormalige functionarissen van het Barre-regime - en vooral bekende leden van de veiligheidsdiensten, zoals uzelf - gezocht en vermoord worden door moslimextremisten en clans die onder het oude regime gediscrimineerd werden, alsook wraakacties te vrezen van (vermeende) opposanten die u in het verleden arresteerde (gehoorverslag CGVS dd. 08/01/2009, p. 4-7), maar brengt geen enkel concreet element aan ter weerlegging van de door de RVV gemaakte beoordeling. Derhalve acht de Commissaris-generaal het niet opportuun hier verder op in te gaan.

Uit het arrest van de RVV blijkt u, betreffende de door u aangehaalde feiten die zich situeren na 1991, ter terechtzitting verklaard te hebben geen vrees voor vervolging te hebben ten aanzien van de Somalische bevolking voor de daden die u stelde binnen de SPM – SSDF. U zou zich in eerste instantie evenmin op een mogelijke vervolging door andere (gewapende) groepen beroepen. Zodoende blijft uw vrees voor vervolging voor deze periode beperkt tot uw meningsverschillen met generaal Morgan. Uw problemen met Morgan zijn van tweeërlei aard. Zo verklaart u Somalië te hebben verlaten omdat u “oorlogsmoe” was en Morgan - in tegenstelling tot uzelf en een aantal andere officieren - niet wilde deelnemen aan vredesbesprekingen, maar haalt u ook persoonlijke meningsverschillen aan omtrent de manier waarop Morgan beschikte over de financiële middelen. Hij zou immers misbruik gemaakt hebben van zijn positie en een belangrijk deel van het geld aan vrienden gegeven en aan vrouwen verkwist hebben. U en nog een aantal anderen spraken hem hierover aan. Toen u vervolgens hoorde dat Morgan voorbereidingen trof om de groep die tegen hem was te elimineren, ontvluchtte u Somalië (gehoorverslag CGVS dd. 25/08/2004, p. 20-24).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat Morgan deelnam aan de eindfase van de vredesbesprekingen in Kenia (2002-2004) waar de Transitional National Government (later Transitional Federal Government) gevormd werd. Generaal Morgan zou zich te Mogadishu, in Villa Somalia – de basis van de president – bevinden, en door voormalig president Yusef tot een hoge positie binnen de veiligheidsdiensten benoemd zijn (zie landeninformatie). Zijn uiteindelijke deelname aan de vredesbesprekingen ondermijnt uiteraard in belangrijke mate de door u aangehaalde vrees voor vervolging wegens politieke meningsverschillen – de keuze tussen verder strijden of deelnemen aan vredesonderhandelingen – met generaal Morgan. Hiermee geconfronteerd beaamde u ook dat dit desgevallend geen probleem meer vormt (gehoorverslag CGVS dd. 08/01/2009, p. 5). Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u derhalve niet aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen.

Uw persoonlijke vete met generaal Morgan, omwille van uw afvalligheid en kritiek op de manier waarop hij de financiële middelen van de militie afwendde voor persoonlijke doeleinden, lijkt als gevolg van diens deelname aan de vredesbesprekingen echter niet opgelost, zodat er wel redenen zijn om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Daar eventuele wraakacties door generaal Morgan ten aanzien van u geenszins uitgesloten kunnen worden, gelet op de wankelende veiligheidssituatie in Somalië op dit moment en gelet op de hoge positie die Morgan binnen de veiligheidsdienst momenteel - en binnen uw clan - bekleedt, is de Commissaris-generaal van oordeel dat u bij een eventuele terugkeer naar Somalië een reëel risico loopt op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

UITSLUITING

Uw activiteiten van 1983 tot 1991 binnen de 'National Security Service' (NSS) en uw activiteiten van 1991 tot juni 1999 voor het 'Somali Salvation Democratic Front' (SSDF) en het 'Somali Patriotic Movement' (SPM) dienen echter te worden onderzocht in het licht van de in voornoemde wet van 15 december 1980 voorziene uitsluitingsgronden, gelet op de aard van uw activiteiten en verantwoordelijkheden alsook op de kwalijke reputatie van voornoemde organisaties.

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stelt immers het volgende:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

(a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijk misdrijven;

(b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties; (...).”

1. DEFINITIES

1.1. OORLOGSMISDADEN

Oorlogsmisdaden worden in artikel 8 van het Statuut van het Internationaal Strafhof gedefinieerd als:

“(a) ... (b) ... (c) In geval van een gewapend conflict dat niet internationaal van aard is, ernstige schendingen van artikel 3 van ieder van de vier Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, te weten een van de volgende handelingen begaan tegen personen die niet rechtstreeks deelnemen aan de vijandelijkheden, waaronder leden van strijdkrachten die hun wapens hebben neergelegd en degenen die buiten gevecht zijn gesteld door ziekte, verwondingen, gevangenschap of andere oorzaken:

(i) geweldpleging gericht op het leven en de lichamelijke integriteit, inzonderheid alle vormen van moord, verminking, wrede behandeling en marteling;

(ii) aantasting van de persoonlijke waardigheid, inzonderheid vernederende en ontterende behandeling;

(iii) het nemen van gijzelaars;

(iv) het uitspreken van vonnissen en tenuitvoerleggen van executies zonder voorafgaand vonnis uitgesproken door een op regelmatige wijze samengesteld gerecht dat alle gerechtelijke waarborgen biedt die algemeen als onmisbaar worden erkend.

(d) Het tweede punt, c, is van toepassing op gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn en geldt derhalve niet voor gevallen van interne onlusten en spanningen, zoals oproer, geïsoleerde en sporadische gewelddadigheden of andere soortgelijke handelingen.

(e) Andere ernstige schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn, binnen het gevestigde kader van het internationaal recht, te weten een van de volgende handelingen:

(i) het opzettelijk richten van aanvallen op de burgerbevolking als zodanig of op burgers die niet rechtstreeks aan de vijandelijkheden deelnemen;

(ii) het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen, materieel, medische eenheden en transport, en personeel dat gebruik maakt van de emblemen van de Verdragen van Genève overeenkomstig het internationaal recht;

(iii) het opzettelijk richten van aanvallen op personeel, installaties, materieel, eenheden of voertuigen betrokken bij humanitaire hulpverlening of vredesmissies overeenkomstig het Handvest van de Verenigde Naties, voor zover deze recht hebben op de bescherming die aan burgers of burgerdoelen wordt verleend krachtens het internationaal recht inzake gewapende conflicten;

(iv) het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen gewijd aan godsdienst, onderwijs, kunst, wetenschap of caritatieve doeleinden, historische monumenten, ziekenhuizen en plaatsen waar zieken en gewonden worden samengebracht, voor zover deze niet worden gebruikt voor militaire doeleinden;

(v) het plunderen van een stad of plaats, ook wanneer deze bij een aanval wordt ingenomen;

(vi) het toepassen van verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap zoals gedefinieerd in artikel 7, tweede punt, f, gedwongen sterilisatie en andere vormen van seksueel geweld die een ernstige schending zijn van de Verdragen van Genève;

(vii) het onder de wapenen roepen of het in militaire dienst nemen van kinderen beneden de leeftijd van vijftien jaar bij strijdkrachten of hen gebruiken voor actieve deelname aan vijandelijkheden;

(viii) het bevel geven tot verplaatsing van de burgerbevolking om redenen die verband houden met het conflict, tenzij de veiligheid van de betrokken burgers of dwingende militaire redenen dit vereisen;

(ix) het op verraderlijke wijze doden of verwonden van een vijandelijke strijder;

(x) het verklaren dat geen kwartier zal worden verleend;

(xi) het onderwerpen van personen die zich in de macht van een andere partij bij het conflict bevinden aan lichamelijke verminking of aan geneeskundige of wetenschappelijke experimenten van welke aard ook, die niet door de geneeskundige behandeling worden verantwoord, noch in hun belang worden uitgevoerd, en die de dood ten gevolge hebben of de gezondheid van die persoon of personen ernstig in gevaar brengen;

(xii) het vernietigen of in beslag nemen van eigendommen van een tegenstander tenzij deze vernietiging of inbeslagneming dringend vereist is als gevolg van de dwingende omstandigheden van het conflict;

(f) Het tweede punt, e, is van toepassing op gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn en geldt derhalve niet voor gevallen van interne onlusten en spanningen zoals oproer, geïsoleerde en sporadische gewelddadigheden of soortgelijke handelingen. Het geldt voor gewapende conflicten die plaatsvinden op het grondgebied van een Staat in het geval van een langdurig gewapend conflict tussen de officiële autoriteiten en georganiseerde gewapende groepen of tussen deze groepen onderling.”

1.2. MISDADEN TEGEN DE MENSELIJKHEID

Definitie van misdaden tegen de menselijkheid volgens art. 7 van het Statuut van Rome:

“1. Voor de toepassing van dit Statuut wordt verstaan onder misdaad tegen de mensheid: een van de volgende handelingen, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval:

(a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.

2. Voor de toepassing van het eerste punt wordt verstaan onder:

(a) aanval gericht tegen een burgerbevolking: een wijze van optreden die het meermalen plegen van in het eerste punt bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking met zich brengt ter uitvoering of met het oog op de voortzetting van het beleid van een Staat of een organisatie tot het plegen van een dergelijke aanval;

(b) uitroeiing: inzonderheid het opzettelijk opleggen van levensvoorwaarden, onder andere de onthouding van toegang tot voedsel en geneesmiddelen, bedoeld om de vernietiging van een deel van een bevolking te bewerkstelligen;

(c) slavernij: de uitoefening van een of alle bevoegdheden verbonden aan het recht van eigendom over een persoon, met inbegrip van de uitoefening van deze bevoegdheid bij mensenhandel, in het bijzonder handel in vrouwen en kinderen met het oog op seksuele uitbuiting;

(d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking: het verplaatsen van de desbetreffende personen door verdrijving of andere dwangmaatregelen uit het gebied waarin zij zich rechtmatig bevinden zonder dat daartoe krachtens het internationaal recht gronden zijn;

(e) marteling: het opzettelijk toebrengen van ernstige pijn of veroorzaken van ernstig lijden, hetzij lichamelijk, hetzij geestelijk, aan of van een persoon die zich in bewaring of in de macht bevindt van degene die beschuldigd wordt, met dien verstande dat onder marteling niet tevens wordt verstaan pijn of lijden dat louter het gevolg is van, inherent is aan of veroorzaakt is door rechtmatige sancties;

(f) gedwongen zwangerschap: de onrechtmatige gevangenhouding van een vrouw die gedwongen zwanger is gemaakt, met de opzet de etnische samenstelling van een bevolking te beïnvloeden of andere ernstige schendingen van het internationaal recht te plegen. Deze definitie mag in geen geval worden uitgelegd als een aantasting van de nationale wetgeving met betrekking tot zwangerschapsonderbreking;

(g) vervolging: het opzettelijk en in ernstige mate ontnemen van fundamentele rechten in strijd met het internationaal recht op grond van de identiteit van de groep of van de collectiviteit;

(h) apartheid: onmenselijke handelingen analoog aan de in het eerste punt bedoelde handelingen en die worden bedreven in het kader van een geïnstitutionaliseerd regime van systematische onderdrukking en overheersing door een groep van een bepaald ras van een of meer andere groepen van een ander ras en worden gepleegd met de opzet dat regime in stand te houden;

(i) gedwongen verdwijningen: het arresteren, gevangen houden of ontvoeren van personen door of met de machtiging, ondersteuning of bewilliging van een Staat of politieke organisatie, gevolgd door een weigering een dergelijke ontneming van vrijheid te erkennen of informatie te verstrekken over het lot

of de verblijfplaats van die personen, met de opzet hen langdurig buiten de bescherming van de wet te plaatsen.”

2. TEN LASTE GELEGDE DADEN

Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in dringend beroep (dd. 19 juni 2000) en ten gronde (dd. 25 augustus 2004) verduidelijkt u uw activiteiten van 1983 tot 1991 binnen de 'National Security Service' (NSS) en uw activiteiten van 1991 tot juni 1999 binnen het 'Somali Salvation Democratic Front' (SSDF) en het 'Somali Patriotic Movement' (SPM).

2.1. In verband met uw opeenvolgende functies binnen de NSS verklaarde u tijdens uw gehoor in dringend beroep ondermeer werkzaam te zijn geweest voor de opperbevelhebber van het leger, in de zogenaamde 'Secretaries of the Commander in Chief' (p. 2 + gehoorverslag ten gronde, p. 28), en geheim agent en kapitein geweest te zijn (p. 2). Tijdens uw gehoor ten gronde bevestigde u uw eerdere verklaringen en lichtte u uw activiteiten bij de NSS en de SSDF en SPM verder toe. U verklaarde namelijk dat uw prijlste functie binnen de NSS die van inspecteur was (p. 26). U diende op school te spioneren bij uw medestudenten en leraars (p. 27). Nadien werd u als geheim agent belast met het arresteren van zogenaamde 'misdadigers tegen de regering' (p. 5) waarmee u politieke opposanten van het regime van Siad Barre bedoelde (p. 28). U bekende dat de NSS geweld gebruikte en dat dit zelfs verplicht was (p. 28). De NSS zouden politieke opposanten en mensen die een coup planden arresteren en folteren (p. 28). U beweerde persoonlijk deelgenomen te hebben aan nachtelijke aanvallen op huizen met het oog op het arresteren van oppositieleden (p. 28). U verduidelijkt tijdens deze aanvallen zwaar bewapend geweest te zijn (p. 28) en mensen beschoten en verwond te hebben (p. 29). U beweerde zelf nooit gefolterd te hebben omdat u niet werkzaam was op het departement dat belast was met de foltering van gearresteerde opposanten (p. 28-29).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de NSS de macht bezat om burgers onbepaald in hechtenis te houden wanneer ze ervan verdacht werden delicten begaan te hebben tegen de nationale veiligheid (zie informatie in het administratief dossier). Bovendien zou de NSS in de loop der jaren het principe van nationale veiligheid gebruikt hebben om de arrestatie, executie of detentie van werkelijke en vermeende opposanten van de regering, te rechtvaardigen. Daarenboven zouden politieke gevangenen soms jaren in voorarrest zijn gehouden worden door de NSS zonder in beschuldiging gesteld te worden en zonder toegang te hebben gehad tot verwanten of advocaten. Informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt maakt tevens diverse meldingen van mishandeling en folterpraktijken in het hoofdkwartier van de Somalische veiligheidsdienst NSS (zie informatie in het administratief dossier). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit voornoemde informatie blijkt dat het regime van Siad Barre bekend stond als één van de wreedste ter wereld (zie informatie in het administratief dossier).

2.2. In verband met uw functies en activiteiten bij de rebellengroepen SSDF en SPM verklaarde u in dringend beroep ondermeer leider geweest te zijn van het 15de contingent van het SSDF (zie gehoorverslag, p. 9), 8 jaar lang gevochten te hebben voor het SSDF (p. 10) en dit op volledig vrijwillige basis (p. 11), vrouwen en kinderen als menselijk schild gebruikt te hebben (p. 12), een guerrilla-oorlog gevoerd te hebben (p. 13) en vele tactieken toegepast te hebben die volgens uw verklaringen echter militair geheim zijn (p. 13). Tijdens uw gehoor ten gronde beweerde u sinds de uitbraak van de oorlog in Somalië voltijds als rebel gewerkt te hebben (p. 3-4) en aldus dagelijks activiteiten te hebben uitgevoerd voor de rebellen (p. 4) van het SSDF en SPM. U beschreef uw persoonlijke activiteiten als het verdedigen van het land met wapens (p. 6). U verklaarde vaak geschoten te hebben op mensen doch niet met zekerheid te kunnen zeggen of u mensen gedood heeft, maar u vermoedde echter van wel (p. 6). U lichtte tevens uitgebreid het gebruikte wapenarsenaal van de rebellengroep SSDF en SPM toe (p. 12). U verklaarde een belangrijke functie gehad te hebben bij het SSDF (p. 20) en steeds vice te zijn geweest van de persoon die verantwoordelijk was voor de veiligheid van de rebellen (p. 7), namelijk Ahmed Abdi Tumey van 1991 tot 1993 en Mohamed Dahir Farah Shimber van 1993 tot 1999. U was aldus 2de in het bevel wat betreft de veiligheid (p. 7-8) en u beweerde voornamelijk deze functie uitgevoerd te hebben gedurende 9 jaar (p. 9). Inhoudelijk bestond deze functie erin de vijand te bespioneren door hun basissen, plannen en grootte van de troepen in kaart te brengen (p. 9) ondermeer door de radio af te luisteren (p. 10). U beweerde aanvankelijk soms (p. 11) en vervolgens vaak (p. 14) naar het front te zijn gegaan en deelgenomen te hebben aan gevechten (p. 11-12), geschoten te hebben op vijandige rebellen (p. 12) en hen simpelweg geterroriseerd te hebben (p. 12). U voegde er aan toe dat jullie bommen gooiden op vijandige troepen en dat er face-to-face-gevechten plaatsvonden (p. 12). U verklaarde weliswaar persoonlijk nooit deelgenomen te hebben aan zo'n face-to-face-gevecht en daarom dus niet met zekerheid te kunnen zeggen of u werkelijk mensen gedood heeft (p. 12). U verklaarde eveneens met een technical (een pick-

up voorzien van artillerie) rondgereden te hebben in de stad (p. 13). U maakte duidelijk dat bij de inname van een stad door een rebellengroep misdaden begaan worden en dat ook uw troepen zich bezondigden aan misdaden (p. 19-20). U voegde er aan toe dat jullie tijdens de gevechten geen genade kenden (p. 29) en dat u vaak mensen arresteerde (p. 29) en dat de leden van uw rebellengroep verkrachtingen uitvoerden, hoewel u beweerde zelf nooit verkracht te hebben (p. 29).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat militieën geen onderscheid maken tussen strijders en burgers en simpelweg alle leden van de opponerende clan of subclan als doelwit viseren en dat alle strijdende partijen zich schuldig maken aan aanvallen op burgers (zie informatie in het administratief dossier). Bovendien staat Morgan ondermeer bekend als "the Butcher of Hargeisa" omwille van de moorden die zijn troepen begingen in Hargeisa tussen 1987 en 1989 en waarbij vele onschuldige burgerslachtoffers vielen (zie informatie in het administratief dossier). Tijdens de periode van 1991 tot 2001 wordt Morgan omschreven als een terroristenleider met een afschrikwekkende reputatie (zie informatie in het administratief dossier). Hoewel u tenslotte meningsverschillen kende met Morgan, dient benadrukt te worden dat u binnen voornoemde beweging promotie maakte en een verantwoordelijke functie bekleedde.

3. KWALIFICATIE EN INDIVIDUELE VERANTWOORDELIJKHEID

De door u beschreven handelingen die de rebellengroep van Morgan beging (het gebruiken van vrouwen en kinderen als menselijk schild, het begaan van misdaden en verkrachtingen, het voeren van een genadeloze gewapende guerrilla-strijd) kunnen, volgens bovenstaande definities, gekwalificeerd worden als oorlogsmisdaden of ernstige inbreuken op het internationaal humanitair recht. Zowel uw handelingen binnen de NSS onder het regime van Siad Barre (het arresteren van politieke opposanten met geweld, het opzettelijk beschieten en verwonden van politieke opposanten en het overleveren van politieke opposanten aan de gouvernementele instantie die instond voor folteringen), als de gewelddaden tegenover de Somalische burgerbevolking die u bij het rebellenleger van Morgan beging, werden kennelijk gepleegd als onderdeel van een algemene politiek van massaal en stelselmatig geweld en kunnen dan ook gekwalificeerd worden als misdaden tegen de menselijkheid.

De door u ingeroepen verschoningsgronden kunnen uw individuele verantwoordelijkheid niet wegnemen. Zo verklaarde u zelf nooit gefolterd te hebben maar wees u als spion bij uw medestudenten en leraars opposanten aan en arresteerde u later ook (vermeende) opposanten die, zoals u zelf verklaarde, door andere diensten gefolterd werden. U leverde derhalve uit hoofde van uw functies alleen al een substantiële bijdrage aan het begaan van grove mensenrechtenschendingen en folterpraktijken, en was hiervan op de hoogte. U stelde zelf niet verkracht te hebben, maar gaf toe dat leden en ondergeschikten van uw groeperingen deze daden stelden. U beschreef uw activiteiten soms als het verdedigen van het land met wapens, terwijl u het plegen van hogervermelde misdaden erkende. U trachtte soms uw persoonlijke verantwoordelijkheid te verdoezelen door ontwijkende en vage verklaringen. Zo verklaarde u vaak geschoten te hebben op mensen doch niet met zekerheid te kunnen zeggen of u mensen gedood heeft. Verder verklaarde u dat u minderjarig was op het moment van uw inlijving bij de NSS in 1983 (gehoorverslag ten gronde, p. 26) en dat u als minderjarig weeskind door het leger van Siad Barre opgeleid werd (gehoorverslag ten gronde, p. 27). U verklaarde echter voor het Commissariaat-generaal tevreden geweest te zijn met uw functie onder het regime van Siad Barre (gehoorverslag ten gronde, p. 7) en van 1983 tot het einde van het regime in 1991 (intussen was u 24 jaar oud) deel uitgemaakt te hebben van Siad Barre's troepenmacht. De eventuele dwang die u zou ondervonden hebben wanneer u gerekruteerd werd bij de NSS kan weliswaar van toepassing zijn op uw inlijving doch gaat niet op voor uw latere activiteiten bij de NSS. Noch uw officiële hoedanigheid binnen het NSS en de SRSP noch het feit dat u bevelen van hogerhand zou uitgevoerd hebben is een verschoningsgrond voor de door u begane misdaden binnen de NSS. Wat uw functies en activiteiten binnen het rebellenleger van Morgan betreft, kan opgemerkt worden dat u reeds meerderjarig was bij uw toetreding. Zowel uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (gehoorverslag dringend beroep, p. 11 + gehoorverslag ten gronde, p. 14) als uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt tevens dat de rebellen zich vrijwillig aansluiten bij de militie (zie informatie in administratief dossier). Het feit dat u sommige van uw daden zou betreuren (gehoor ten gronde, p. 30) geldt evenmin als verschoningsgrond. Rekening houdend met de invloedrijke functies die u uitoefende bij zowel de NSS als het rebellenleger van Morgan, en rekening houdend met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, blijkt duidelijk dat u op de hoogte was van hogervermelde misdrijven begaan door leden van uw bewegingen en uw ondergeschikten; dat u impliciet of expliciet ermee instemde en dat u persoonlijk substantieel bijgedragen heeft tot deze misdrijven.

De vaststelling dat u promotie en carrière maakte en dat u gedurende lange tijd belangrijke functies met verantwoordelijkheden uitoefende, laat toe te besluiten dat u persoonlijk verantwoordelijk kan gesteld worden voor de misdaden begaan door de NSS en voornoemde rebellenbeweging.

De door u voorgelegde medische attesten uitgegeven door Dr. Luigi Genevrois dd.19 juni 2000 te Leuven en Dr. F. Van Calenbergh dd. 19 april 2001 te Leuven waarin schotwonden en de aanwezigheid van een kogel in uw lichaam worden beschreven kunnen mogelijkerwijs een staving zijn voor de door u uitgeoefende handelingen en activiteiten.

4. BESLUIT

Tot slot dient er op gewezen te worden dat de uitsluitingsclausule in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, deel uitmaakt van de discretionaire beslissingsmacht van de asielinstanties, met als voorwaarde het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan één van de vermelde misdrijven. De toepassing van uitsluitingsgronden in het kader van een asielprocedure vereist niet het bijeenbrengen van formele bewijzen, in tegenstelling tot een strafrechtelijke procedure, en verloopt volgens andere regels dan eventuele nationale of internationale strafrechtelijke procedures.

Op basis van bovenstaande vaststellingen en overwegingen ben ik van oordeel dat er in casu ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden, zoals bepaald in artikel 55/4, a) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder meen ik dat u op basis van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de status van subsidiaire bescherming."

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoeker beroept zich in een "Eerste middel" op de "Schending van de Conventie van Genève" en in een "Tweede middel" op de "Schending van art. 55/4 van de Vreemdelingenwet".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Verzoeker betoogt "De gegevens van het dossier tonen aan dat het Commissariaat-Generaal, zoals het zijn beslissing dd. 12O3.2009 formuleerde, nogal hard van stapel is gelopen mbt. het interpreteren van verzoekers daden, zowel in de periode vóór als na het begin van de burgeroorlog, en dat één en ander onvoldoende genuanceerd werd; In feite herhaalt men gewoonweg de beweringen en interpretaties die in de vorige beslissing in 2005 werden gegeven; Feit is dat men nog steeds gronden ziet voor bescherming (geen politiek asiel dit keer, maar wel subsidiaire bescherming), doch dat men dus de uitsluitingsgronden opnieuw toepast;"

3. Nopens de status van vluchteling.

3.1. Verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging is tweeledig. Enerzijds vreest hij voor represaille voor zijn activiteiten tot de val van het regime van Siad Barre in 1991 in het kader van de NSS, en anderzijds vreest hij, naar aanleiding van zijn activiteiten na 1991 voor de rebellenbeweging SPM, generaal Morgan wegens hun onenigheid.

3.2. Wat betreft de feiten vóór 1991

3.2.1. Verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging naar aanleiding van zijn activiteiten voor de NSS (National Security Service) werd reeds beoordeeld en ongegrond bevonden door de Raad in het arrest

RvV 12 september 2008, nr. 15.859. Verzoeker komt niet verder dan te stellen *“Er waren vele problemen. Ik heb veel problemen gehad door burgeroorlog, niet alleen met Morgan”* (gehoorverslag CGVS, 08.01.2009, p.3) doch brengt geen enkel concreet nieuw element aan dat afbreuk kan doen aan de beoordeling in voormeld arrest. Deze blijft dan ook onverminderd overeind.

3.3. Wat betreft de feiten ná 1991

3.3.1. Verzoeker verklaarde problemen te hebben met Morgan enerzijds naar aanleiding van hun politieke onenigheid omtrent het voortzetten van hun strijd of deelname aan de vredesonderhandelingen, en anderzijds om financiële strubbelingen over Morgans beheer van de financiën.

3.3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat de gewijzigde situatie in acht genomen, verzoekers voorgehouden problemen met Morgan verworpen zijn tot een louter persoonlijke vete en niet meer gekwalificeerd kunnen worden als een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag nu uit algemene informatie blijkt dat Morgan deelnam aan de vredesbesprekingen en benoemd werd tot een hoge positie binnen de veiligheidsdiensten. Verzoeker *“kan deze visie niet bijtreden; Indien de vete tussen beiden nog steeds bestaat, dan gaat deze uiteraard terug op een louter politiek probleem namelijk de afvalligheid van verzoeker destijds; Het feit dat Morgan momenteel meedoet aan het vredesproces (voor zover dat met volle zin is, want hij is ook in september 2004 al eens kortstondig opgestapt), neemt niet weg dat de rekening van vroeger nog openstaat; Morgan kon de strijd niet meer winnen, maar uiteraard kan hij van mening zijn dat hij deze wél had kunnen winnen, mochten bepaalde medestanders hem niet zijn afgevallen, zoals verzoeker; In die zin is de vrees voor een afrekening vandaag geheel en al terug te brengen tot het vroeger bestaande acute probleem van afvalligheid; Was er vroeger een motief dat kaderde in de Conventie, dan is er dat vandaag nog net zo goed; de vete geheel los zien van dit oude probleem komt zeer gekunsteld en geforceerd over; De principiële erkenning als vluchteling, zoals destijds beargumenteerd door het CGVS dient nog steeds weerhouden te worden;”*

3.3.3. Verzoeker bevestigde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat na Morgans deelname aan de vredesonderhandelingen en gelet op zijn actuele positie *“Dan is dat inderdaad geen probleem meer.”* (gehoorverslag CGVS, 08.01.2009, p.6), wat hij ook ter terechtzitting bevestigt. Daarbij heeft verzoeker initieel geen ideologisch probleem met Morgan verklaard, maar enkel financieel en verder was verzoeker oorlogsmoe. Aangezien verzoekers voorgehouden problemen naar aanleiding van zijn activiteiten voor de NSS ongegrond zijn en verzoeker bovendien expliciet stelt dat zijn politieke vete met Morgan thans niet meer bestaat dient te worden vastgesteld dat zijn voorgehouden vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet kan blijken.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omdat zijn persoonlijke vete met Morgan omwille van zijn afvalligheid en kritiek op Morgans beheer van de financiële middelen tot gevolg heeft dat eventuele wraakacties van Morgan ten aanzien van verzoeker niet uit te sluiten zijn.

4.1.1. Verzoeker verklaarde in dit verband *“Wat gebeurde tussen jullie? Ik werkte met hem, er was meningsverschil over de financiering. Hij maakte er misbruik van. We spraken hem daarover aan en toen probeerde hij ons te vermoorden”* (gehoorverslag CGVS, 08.01.2008, p.5). Verzoeker toont echter niet aan dat zijn problemen met Morgan omwille van een *“meningsverschil”* over het gebruik van de financiën van die aard zijn dat hij hiervoor bescherming behoeft noch dat deze ernstiger was dan een onenigheid die quasi legio zijn in verenigingen en organisaties. Verzoeker brengt ook geen nuttige informatie aan over zijn lotgenoten en medewerkers die met hem hun ongenoegen hebben kenbaar gemaakt. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij thans, tien jaar na zijn vlucht en vijf jaar na Morgans deelname aan de vredesbesprekingen nog represailles van Morgan dient te vrezen. Dat ook verzoeker er niet van overtuigd is dat hij door Morgan nog steeds geviséerd wordt kan ook blijken uit zijn

verklaringen *"Ik wil hem niet zien. Als hij nog weet wat er tussen ons gebeurd is zal hij me willen vermoorden"* (gehoorverslag CGVS, 08.01.2009, p.5), wat erop wijst dat verzoeker eraan twijfelt of Morgan zich hun zogenaamde vete überhaupt nog kan herinneren. Verzoeker bevestigt bovendien ter zitting dat het financiële element niet meer aan de orde is aangezien Morgan thans gefinancierd wordt door de overheid. Zijn toevoeging ter zitting *"Ik heb niets tegen hem, maar hij denkt nog altijd dat ik hem wil omverwerpen"* kan evenmin overtuigen nu verzoeker nooit eerder aangaf dat hij ooit ambieerde Morgan omver te werpen. Daarenboven zijn dergelijke losse beweringen niet ernstig gelet op de machtspositie van Morgan in vergelijking met verzoekers profiel en zijn lange afwezigheid uit Somalië.

4.1.2. Uit het gehoorverslag blijkt verder dat verzoeker nadat hij erkende dat gelet op de gewijzigde situatie en nieuwe positie van Morgan, zijn vrees voor Morgan niet langer gegrond was, hij onmiddellijk toevoegde *"ik was ook een bekend persoon, mensen van voormalige veiligheid hebben problemen in Somalië"*. Ter zitting wijst verzoeker dan weer opnieuw op zijn vrees voor Morgan doch erkent dat deze gehypothekerd wordt door recente evoluties, zoals hoger uiteengezet. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker herhaaldelijk erkende dat zijn vrees voor beide aspecten waarop zijn asielaanvraag steunt, enerzijds zijn vrees voor represaillemaatregelen naar aanleiding van zijn activiteiten voor de NSS en anderzijds zijn vrees voor Morgan wegens zijn afvalligheid, thans bestaansgrond mist, doch hij deze verklaringen voor de twee aspecten beurtelings aanvoert en weer intrekt naarmate hij geconfronteerd wordt met het wegvallen van het andere aspect. Verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming komt bijgevolg opportunistisch voor te meer nu verzoeker verklaarde bereid te zijn om terug te keren naar Somalië eens hij over *"papieren"* beschikt *"Ze [de familie] weten dat ik hier ben en geen papieren heb. Ze vragen waarom ik hen niet kan bezoeken en ik zeg hen dat ik België niet mag verlaten omdat ik geen papieren heb. Zou u naar Somalië gaan als u papieren zou hebben? Ik zou mijn zoon naar hier kunnen overbrengen of hen eventueel gaan bezoeken in Somalië want al 10 jaar niet meer gezien"* (gehoorverslag CGVS, 08.01.2009, p. 2 – 3). Daarenboven woont verzoekers zoon en diens moeder reeds lange tijd in Somaliland en zijn verzoekers argumenten ter terechtzitting om hen niet te vervoegen algemeen en van louter economische aard. Verzoeker toont niet aan zich te kunnen beroepen op artikel 48/4, §2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

4.2. Waar verzoeker onder meer stelt *"er is oorlog in Somalië, instabiliteit, het is er gevaarlijk"* beroept hij zich aldus op artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

4.3. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. Het wordt niet betwijfeld noch door verzoeker, noch door de verweerder, dat in Zuid- en Centraal-Somalië sedert het wegvallen van een centrale overheid in 1991 het land in chaos verkeert. Het ontbreken van bestuurlijke organen, politionele en gerechtelijke instellingen heeft geleid tot willekeurig geweld en een aanhoudend gewapend binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker meent dan ook dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Indien verzoeker terecht toevoegt *"De discussie zal zich grotendeels, zoniet helemaal, dienen toe te spitsen op de al dan niet correcte toepassing van de uitsluitingsclausules ex art. 1 F van de Conventie van Genève of ex. Art. 55/4 van de vreemdelingenwet"* dan dient hij tevens aan te tonen dat hij beantwoordt aan alle voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

4.5. Verzoeker heeft deelgenomen aan de NSS onder het regime van Siad Barre, waar zoals uit algemene informatie blijkt, ernstige mensenrechtenschendingen en wanpraktijken massaal en aanhoudend werden toegepast en gevangenen op grote schaal gefolterd, mishandeld en gedood werden. Verzoeker was verantwoordelijk voor de arrestatie van politieke opposanten. Zijn betoog *"Feit is natuurlijk dat deze gegevens post factum worden opgeworpen, en dat men er daarbij geen rekening mee houdt dat "in illo tempore" de zaken alleszins toch anders gepercipieerd werden door de actoren die erbij betrokken waren"* kan niet

overtuigen nu het regime van Siad Barre gedurende twintig jaar stand hield (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier) op basis van een doordachte politieke organisatie waarvan de politieke doelstellingen duidelijk vertaald werden in de structuur en bemanning van de administratie, het leger en de veiligheidsdiensten. De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker toen niet correct de impact kon inschatten van de systematische, gestructureerde arrestaties, mishandeling, foltering en doding en van de bombardementen en massadeportaties is gezien de massale schaal waarop dit gebeurde lichtzinnig te meer nu verzoeker concreet voor zijn taak werd opgeleid, gezien zijn blijvende, langdurige deelname aan de onderdrukking en zijn promoties binnen het systeem en de veiligheidsdiensten. Verzoekers bekentenis dat *“inderdaad werd er hard opgetreden naar opposanten toe, maar de latere start van een totale burgeroorlog heeft aangetoond dat er tal van subversieve krachten aanwezig waren, zelf ook zwaar bewapend, die tot iedere prijs het regime wilden omverwerpen”* is evenmin ernstig. Verzoeker kan zijn deelname aan wrede daden niet vergoelijken door te verwijzen naar de huidige aanhoudende burgeroorlog in Somalië te meer nu verzoeker ook achteraf hieraan vrijwillig actief deelnam. Evenmin kan verzoeker verwijzen naar een mogelijke discussie *“over de legitimiteit van het regime (of zijn daden)”* noch naar het *“rudimentaire karakter van het concept “democratie” in Somalië”*. De toekenning van de status van internationale bescherming betreft immers geen politieke discussie maar een toepassing van een regelgeving gesteund op het internationale recht. Het komt de Raad dan ook niet toe een oordeel te vormen over het al dan niet democratisch karakter van het regime of de verschoning van de oorlog nu hij enkel een beoordeling van de individuele asielverzoeken kan maken.

4.6. Verzoeker heeft steeds bevestigd zich na de val van het regime van Siad Barre vrijwillig te hebben aangesloten bij de rebellenbeweging SPM, meer bepaald de factie SSDF waar hij een leidinggevende functie bekleedde. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat deze beweging, onder leiding van generaal Morgan alias de *“Butcher of Hargeisa”*, bekend staat voor haar wreedaardige handelwijze en op grote schaal moorden en verkrachtingen pleegde en de burgerbevolking inzette als menselijk schild. Aangezien verzoeker bevestigt *“dat de strijd vaak ontaard is, en dat langs beide zijden er zaken gebeurden die op humanitair vlak niet door de beugel konden; de rapporten waarover het CGVS beschikt omtrent de gruwel die werd gepleegd tegen de burgerbevolking zijn zeer zeker correct”* kan de toevoeging *“het is uit den boze deze zaken eenzijdig te gaan benaderen”* geenszins overtuigen.

4.6.1. Indien *“Het (...) zeker niet eenvoudig [is] om vervolgens een persoonlijk aandeel van verzoeker te gaan bepalen; Zijn verklaringen, die zoals hoger gezegd als geloofwaardig en plausibel werden bestempeld (en dit moet dan ook op alle vlak zo zijn) zijn duidelijk: persoonlijk heeft hij nooit mensen gedood of gefolterd, dan wel enige andere misdaad begaan, zoals verkrachtingen of dergelijke meer; Hij heeft wel een en ander zien gebeuren; Opmerkelijk is vervolgens dat hij intern de nodige maatregelen heeft trachten te nemen ter bestraffing en voorkoming van dergelijke wandaden, wat aantoonde dat hij er duidelijk tegen gekant was; (...) Anderzijds leefden er bij hem soms ook wraakgevoelens, wanneer hij zag dat ook onschuldige burgers van de eigen clan gruweldaden ondergingen door vijandige milities... het was de normale orde van de dag in Somalië... In ieder geval heeft verzoeker, wanneer er voldoende medestanders waren en wanneer het ogenblik gunstig was, getracht een vuist te maken tegen Morgan, wiens strategie hij allang niet meer kon goedkeuren; verzoeker heeft zich de nodige moeite en risico's getroost om minstens toch te proberen om Morgan op andere ideeën te brengen, maar vruchteloos; Het CGVS stapt hier toch wel zeer licht over; Uiteindelijk maakt het CGVS nogal gemakkelijk abstractie van het feit dat een verzetsstrijder, die gaandeweg vaststelt dat er zich onregelmatigheden voordoen en dat de situatie onvermijdelijk uit de hand loopt, niet zomaar onmiddellijk de zaken kan rechtzetten of gewoon kan wegwandelen; Het beste dat hij kan doen is binnen de mate van het mogelijke ingrijpen, en verder trachten om met de beperkte invloed die hij dan toch had het “oppergezag” op andere ideeën te brengen om alzo structureel iets te veranderen en meer bloedvergieten te vermijden;”*

4.6.2. Verzoekers bewering dat hij tegen het geweld was is strijdig met zowel zijn vrijwillige aansluiting bij de rebellenbeweging, als zijn aanvaarding als 2de in rang van de verantwoordelijken voor de veiligheid, hierin een voornaam leidinggevende positie te bekleden en er ten slotte geruime tijd vrijwillig aangesloten te blijven. Verzoeker had al een lange tijd van dienst in verschillende veiligheidsdiensten en was zich derhalve van meet af aan terdege bewust van de wreedaardige praktijken van de beweging. Dat verzoeker *post factum* zijn verantwoordelijkheid tracht te minimaliseren en thans verklaart nooit zelf gedood, gefolterd of verkracht te hebben maar hiertoe enkel bevelen en opdrachten te hebben gegeven kan aan zijn verantwoordelijkheid niet afdoen. Integendeel verzoeker kon door zijn positie op grotere schaal deelnemen aan de mensenrechtenschendingen, wat bevestigd wordt in zijn eerdere verklaringen

(gehoorverslag CGVS, 25.08.2004, p.11-12) waar hij verklaarde dat hij zelf actief was aan het front, deelnam aan gevechten en hierbij zichzelf en zijn manschappen beschermde door vrouwen en kinderen te gebruiken als menselijk schild. Verder verklaarde verzoeker dat hij alle vrouwen kon hebben die hij wilde nu er volgens hem voldoende willige vrouwen bij de troepen of gevangenen waren. Dergelijke uitspraken ondergraven verder zijn bewering onschuldige burgers te hebben geholpen. Verder is verzoekers voorwendsel dat hij als lid van de veiligheidsdienst niet actief deelnam aan de oorlog strijdig met zijn eerdere verklaringen en kan, in het licht van de strategische rol die veiligheidsdiensten vervullen in de actieve strijd, hieruit niet afgeleid worden dat hij als burger deelnam aan de strijd. Waar verzoeker meent dat zijn handelwijze gezien moet worden als een gevolg van de gruweldaden tegen zijn eigen clan, bevestigt dit eerder verzoekers instemming met de gevoerde wanpraktijken en kan dit zijn eigen misdaden bezwaarlijk vergoelijken. Er zijn dan ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker de handelwijze van de rebellenbeweging niet onderschreef, noch dat hij gedurende de acht jaar dat hij voor de rebellenbeweging actief was enige maatregel trof of poging ondernam om wandaden te vermijden. De Raad stelt bijgevolg vast dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid.

4.7. Gelet op bovenvermelde kan worden vastgesteld dat verzoeker steeds meewerkte met oorlogvoerende milities en tot zijn vertrek uit Somalië actief heeft deelgenomen aan de strijd. Hij kan dan ook bezwaarlijk aanzien worden als een "burger" zoals bepaald naar analogie met artikel 50 van het eerste aanvullend Protocol van 8 juni 1977 bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de behandeling van slachtoffers van internationale gewapende conflicten. Verzoeker beantwoordt dan ook niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

4.7.1. Volledigheidshalve dient te worden benadrukt dat in zover verzoeker al in aanmerking kwam voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, hij dient te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 55/4, alinea 1, a en alinea 2 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. DECLERCK

K. VERHEYDEN